

Pan Werner Hentschel se narodil v Lipové, 24. 11. roku 1945 jako jedináček. Jeho rodiče byli Němci, obě rodiny tu žily po staletí. Otec byl z rodiny, která pracovala v textilním průmyslu, pradědeček byl nožířem. Maminka se za svobodna jmenovala Mayerová, její otec pracoval v místní válcovně, kde se vyráběly hliníkové folie. Soužití Němců a Čechů v pohraničí vnímá až do roku 1945 jako bezproblémové. Celý svět se radoval z konce druhé světové války, ale pro sudetské obyvatele přišla další rána do jejich životů – odsun.

Stáli jsme všichni před školou, já samozřejmě ještě v kočárku a tam z toho množství lidí, se vybírali ti, co tu musí zůstat, aby ty fabriky neskončily hned, takhle končili až za nějakou dobu.

Československo potřebovalo odborníky a jeho rodina tu díky tomu zůstala. Nebylo to však úplně jednoduché, o jejich rodinný dům projevila zájem jistá paní Svárovská, a jak už to v té době bývalo zvykem, stačilo říct 'Tenhle dům chci!' Naštěstí jim pomohl právník z továrny, kde pracovali, a tak mohli v domě zůstat, ale museli si jej odkoupit dům nazpět. Většina jejich přátel a prakticky skoro celá rodina z matčiny strany se však odsunu nevyhnula. Čeština pro jeho rodinu nebyla zas až takový problém, jeho maminka dokonce za první republiky seděla ve škole s Českou. Ale soužití Čechů a Němců, nebylo po válce úplně idylické.

Stál jsem u plotu, příběhlo stádo krav a natlačilo mě k tomu plotu. Soused pan Knespl tak ten říká tomu pastevcí, vždyť to dítě můžou zabít! Ten pastevec řekl, vždyť je to jenom Němec.

To se stalo roku 1948. Pan Hentschel vychodil základní školu v Lipové. Vždy ho zajímala příroda, a proto nastoupil na lesnickou školu v Hejnicích. V této škole získal výuční list, ale měl také praxe na polesí Lobendava a v Liščím. Ve studiu pokračoval na čtyřleté střední škole lesnické v Trutnově. Titul inženýr získal na Vysoké škole lesnické v Brně, zde potkal i svou budoucí manželku Hanu. Během okupace v roce 1968 byl zrovna na výměnném pobytu na lesnické fakultě v Západním Německu, dokonce mu v roce 1969 bylo nabídnuto studium dokončit ve Schwarzwaldu, tuto nabídku však odmítl, jak sám říká.

Domov je domov, jít někam jen, že se tam bude mít líp, není správné. Člověk má žít tam, kde se narodil, a pro ten kraj něco udělat.

Zůstal věrný Lipové a v sedmdesátých letech si s manželkou postavili domek v Liščí jako jediný poválečný dům ve vsi. Dům Hentschelových stojí u bývalého mlýna, za nimi bývala kovárna, hned v květnu 1945 byly odvezeny spisy z obecního úřadu na valníku ke spálení, jen díky náhodě kronika spadla a zůstala tedy zachována.

Celý profesní život se věnoval přírodě, nejprve dělal na lesním závodě v Rumburku jako vedoucí oblasti Jedlová, tam s ním pracovala i jeho žena, kolegové byli prakticky celý život. Po několika letech nastoupil do Děčína, kde působil jako vedoucí správy chráněné krajinné oblasti Labské pískovce v letech 1991 až 2007. Byl nejdéle působícím vedoucím na Správě CHKO Labské pískovce a ve své pozici se také výrazně zasadil o vznik národního parku České Švýcarsko. Několik let si také zkusil funkci místostarosty v Lipové.

Od malička ho zajímala historie. Zná každý pramen, studánku, k většině míst zná konkrétní příběh. Je iniciátorem obnovy sakrálních památek v Lipové, ať to jsou křížky, svaté obrázky či kapličky.

Tam svítí občas svíčka a je tam občas kytky někde. A to je ten moment, kdy se přístup ke krajině a k bytí zlepšuje.

Není tedy divu, že se i jeho přičiněním obec Lipová stala vesnicí roku 2019.

Lipová tu zlatou stuhu nedostala jenom tak, je to vidět v té krajině, kdo to chce vidět, ten to vidí.

A co by pan Werner Hentschel vzkázal budoucím generacím?

BUĎTE SVÝ A NENECHTE SE NIČÍM OTRÁVITI

Vypracovali žáci ZŠ Mikulášovice

Eliška Trantinová, Lucie Buchtová, Agáta Koubková, Barbora Kolářová a Jakub Belanec